

Arrest

nr. 65 969 van 1 september 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER, loco advocaat M. GROUWELS, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 29 augustus 2001 het Rijk binnen en diende op 5 juni 2008 een tweede asielaanvraag in. Op 25 november 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 5 mei 2009 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 5 mei 2009, nr. 26961). Er werd geoordeeld dat verzoeker mogelijk omwille van zijn neef/broer en zijn leeftijd in de aandacht heeft gestaan van het Sri Lankaanse leger maar niet dat hij daadwerkelijk individueel werd vervolgd in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend (RvV 5 mei 2009, nr. 26961). De commissaris-generaal heeft deze status op 23 februari 2011 ingetrokken op basis van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Srilankaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Jaffna. Begin 2001 zou u Sri Lanka verlaten hebben. U zou in het verleden gearresteerd zijn door het leger op verdenking van banden met de "LTTE" (Liberation Tigers of Tamil Eelam). Tevens zouden uw vader en broer door de autoriteiten gedood zijn. Op 17 september 2001 diende u een eerste asielaanvraag in België, in. Op 29 november 2001 nam het CGVS een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Deze beslissing werd in februari 2003 door de Raad van state gevolgd. Op 5 juni 2008 diende u een tweede asielaanvraag in. In de tussentijd zou u niet teruggekeerd zijn naar Sri Lanka. U verwees hierbij naar de algemene situatie in Sri Lanka. Op 25 november 2008 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U zou hiertegen in beroep gegaan zijn. Op 5 mei 2009 nam de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In september 2009 zou u naar Chennai, India gereisd zijn om te huwen. Bij uw terugkeer zijn verschillende nieuwe elementen opgedoken. Op 28 september 2010 werd u door het CGVS gehoord om deze nieuwe elementen te verduidelijken. Ter ondersteuning van dit gehoor legde u uw paspoort en een werkattest voor.

B. Motivering

Hoewel de RVV u in mei 2008 de subsidiaire beschermingsstatus toekende, dient deze nu ingetrokken te worden. Deze status werd u immers toegekend op basis van frauduleuze verklaringen. Bovendien is de situatie in Sri Lanka op dit ogenblik opvallend gewijzigd.

Zo werd u gevraagd door het CGVS of u nieuwe documenten wenste toe te voegen, waarop u negatief antwoordde. Pas nadat u expliciet achter uw paspoort werd gevraagd, legde u dit voor (gehoorverslag CGVS p. 2). U verklaarde dit paspoort begin 2008 via een vriend, in Colombo aangevraagd te hebben, maar u zou dit paspoort pas halverwege 2009 in België ontvangen hebben (gehoorverslag CGVS p. 2). U beweerde dit paspoort aangevraagd te hebben om tegemoet te komen aan de vraag naar een identiteitsdocument, gesteld door de Belgische asielinstansies. In dit licht is het dan ook uiterst bevreemdend dat u noch tijdens uw tweede asielaanvraag dd. 5 juni 2008, noch ten tijde van het voorkomen van uw beroep bij de RVV dd. mei 2009 ook maar aanhaalde dat u minstens moeite had gedaan om een paspoort aan te vragen (gehoorverslag CGVS p. 3). U beweerde dit niet gedaan te hebben daar u het paspoort nog niet had. Ten eerste dient hierover gezegd dat u niet kunt aantonen dit paspoort dat uitgevaardigd werd op 19 maart 2008, pas in medio 2009 ontvangen te hebben. Ten tweede had u, daar u het risico nam om een paspoort in Sri Lanka aan te vragen enkel om tegemoet te komen aan de wensen van de Belgische asielinstansies, toch minstens voor die zelfde asielinstansies kunnen voorleggen dat u een paspoort had aangevraagd. Er ontstaat dan ook het sterke vermoeden dat u probeerde dit paspoort achterwege te houden. U beweerde dat dit uw enige paspoort was dat u ooit zou hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS p. 3). U zou dit paspoort gebruikt hebben om in september 2009 op en neer te reizen naar India. Er werd u gevraagd waarom bij aankomst in Zaventem bleek dat u gemeld stond in het SIS (Schengen Information System). U beweerde dat u volgens de politie in Zaventem een asielaanvraag in Duitsland had ingediend. Toen u gevraagd had wat u nu juist verklaard had, haalde u pas aan dat u inderdaad in het verleden een asielaanvraag in Duitsland had ingediend (gehoorverslag CGVS p. 4). Nochtans had u even daarvoor tijdens het gehoor nog duidelijk aangehaald dat u buiten uw asielaanvragen in België nooit ergens anders asiel had aangevraagd (gehoorverslag CGVS p. 4). Uw verklaring voor deze duidelijke leugen, angst, is onvoldoende. Uw aangepaste verklaring luidde dat u Sri Lanka reeds in 1995 verlaten had (hoewel u daarvoor nog duidelijk verklaard had dat u Sri Lanka in 2001 verlaten had, gehoorverslag CGVS p. 3) en dat u tussen 1995 en 2001 in Duitsland een asielprocedure had lopen. Ook dit feit heeft u al die jaren verzwegen voor de Belgische asielinstansies. Tevens verklaarde u plots en dit in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, dat u ook in Duitsland een Srilankaans paspoort had aangevraagd (gehoorverslag CGVS p. 5). U gaf hierop aan dat het asielrelaas dat u al die jaren in België vertelde wel correct was, maar in een ander tijds kader gezien diende worden; u was immers op de door u vermelde data niet langer in Sri Lanka (gehoorverslag CGVS p. 6). Hierna moest u echter meteen toegeven dat u in Sri Lanka nooit was opgepakt door de autoriteiten zoals u tijdens uw twee Belgische asielaanvragen steeds beweerde (gehoorverslag CGVS p. 6). Het enige wat uiteindelijk correct was weergegeven, was de dood van uw vader en broer.

U vreesde bij uw terugkeer naar Sri Lanka problemen met de autoriteiten te krijgen wegens de activiteiten van uw familie voor de "LTTE". De geloofwaardigheid van deze vrees is onafdoende. Zo ondermijnt u zelf deze vrees door uw activiteiten. Van iemand die beweert vervolging door

zijn autoriteiten te moeten vrezen, kan niet verwacht worden dat ze het risico zouden nemen, zoals u deed, om tot tweemaal toe via deze zelfde autoriteiten een paspoort op eigen naam aan te vragen (gehoorverslag CGVS p. 7). Ten tweede dient opgemerkt dat zo er al geloof kan worden gehecht aan de "LTTE"- activiteiten van uw vader en broer (de geloofwaardigheid hiervan is echter uiterst miniem gezien het algemeen frauduleuze karakter van uw verklaringen), dient er nog op gewezen dat u Sri Lanka reeds 15 jaar geleden verlaten heeft en dat uw vader en broer gedood werden na uw vertrek. De mogelijkheid dat u nu hier nog aan gelinkt zou worden, is quasi onbestaande. Ook uw bewering dat u gezien uw langdurige afwezigheid uit Sri Lanka automatisch verdacht zou zijn, is onafdoende. Dit is immers een louter vermoeden dat u op geen enkele manier hard kunt maken. Gezien uw frauduleuze verklaringen geeft u het CGVS geen correct beeld van uw vrees.

Uit wat voorafgaat kan dus worden besloten dat er geen enkele reden is waarom u niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum Seekers From Sri Lanka" (dd.5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op "LTTE". De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoog aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met "LTTE" in 'High Security Camps' blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de kandidaat-vluchteling aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot een van de door het "UNHCR" opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met "LTTE", zoals u in uw geval trachtte aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de kandidaat-vluchteling daadwerkelijk banden heeft met "LTTE" en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorgehouden "LTTE"-profiel. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw paspoort wordt aanvaard en uw arbeidscontract voegt niets wezenlijks toe aan uw asiëldossier.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Verzoeker voert als "Eerste" en enig middel, de schending aan "van artikel 48/4, van het artikel 57/6, eerste lid, 7° en van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, in samenhang met een schending van de materiële motiveringsplicht". In een eerste en tweede onderdeel meent verzoeker dat "de nieuw aan het licht gekomen feiten omtrent verzoeker alleszins geen invloed hebben" op de bevindingen van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (RvV 5 mei 2009, nr. 26.961). In een derde onderdeel meent verzoeker dat "het CGVS zijn beslissing heeft gebaseerd op het artikel 57/6, lid 1, 7° van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de intrekking van het beschermingsstatuut ingeval verzoeker feiten verkeerd heeft weergegeven, die doorslaggevend zijn geweest voor het bekomen van

zijn statuut” en wijst er op dat “Indien het CGVS meent dat verzoeker geen aanspraak meer kan maken op het beschermingsstatuut omwille van de verbeterde veiligheidstoestand, dan had het zijn beslissing moeten steunen op het artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet (...) Nu het CGVS zijn beslissing dus enkel beschouwt als een intrekking van de beslissing kunnen de opmerkingen omtrent de gewijzigde veiligheidssituatie in Sri Lanka dan ook niet worden in overweging genomen.”

3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist en de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, zal het middel vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4. Nopens artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet

4.1. Op 19 september 2009 landde verzoeker op de nationale luchthaven na een reis naar India met het oog op een huwelijk. Verzoeker werd tegengehouden in Zaventem door de grensinspectie omdat hij geseind was in het Schengen Information System. Uit deze informatie bleek dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij aan de Belgische asielinstanties had verklaard, wel eerder asiel aanvraag in Europa, met name in Duitsland in 1995. Daargelaten of verzoeker zijn paspoort pas midden 2009 had ontvangen en zijn argumentatie over bezitten versus in handen hebben, is verzoeker tekortgeschoten in zijn plicht de waarheid te vertellen. Verzoeker hield niet alleen zijn paspoort achter, hij ontkende op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 oktober 2008 identiteitsdocumenten te bezitten en verklaarde geen paspoort te hebben aangevraagd omdat *“ik dacht dat als ik een paspoort zou aanvragen ik problemen zou krijgen – ik ben dan ook clandestien uit Sri Lanka vertrokken (...) Het leger zoekt naar mij – ik kon dus niet op mijn naam een paspoort aanvragen”* (gehoorverslag CGVS, 22 oktober 2008, p.3). Nochtans verzoeker had Sri Lanka in 1995 verlaten met een paspoort, hij had op 10 maart 2008 een nieuw paspoort verkregen en geeft naderhand ook toe in 1999-2000 een paspoort te hebben verkregen dat werd ingehouden door de Duitse autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p.4-5).

Verzoeker heeft klaarblijkelijk jarenlang leugenachtige verklaringen afgelegd over zijn documenten en eerdere asielaanvraag in Duitsland terwijl hij in de loop van zijn verschillende asielprocedures in de verschillende landen herhaaldelijk gewezen werd op het belang de waarheid te vertellen. Zowel ter verhoor als in het verzoekschrift wijt verzoeker zijn handelswijze aan zijn gebrek aan vertrouwen en angst te worden teruggestuurd naar Sri Lanka. Verwerende partij stelt terecht dat het louter indienen van een asielaanvraag op zich een uiting van vertrouwen inhoudt in de asielinstanties en *“dat het onduidelijk is waarom verzoeker thans dit gevaar niet meer bestaande zou achten en nu wel de ‘ware’ toedracht zou kunnen vertellen.”*

4.2. Verzoeker werd de subsidiaire bescherming toegekend (RvV 5 mei 2009, nr. 26.961) omdat hij, gelet op een aantal cumulerende risicofactoren, over een bepaald profiel beschikte waardoor hij bij een terugkeer naar Sri Lanka tijdens de toenmalige burgeroorlog, mogelijk gevisieerd kon worden door de autoriteiten. Geenszins werd, zoals verzoeker er verkeerdelijk van uitgaat, geoordeeld dat de beweerde problemen van zijn familieleden als vaststaand kunnen worden beschouwd. Er werd wel geoordeeld dat verzoeker niet verweten kon worden de feiten onvoldoende te kunnen bewijzen gelet op de toenmalige burgeroorlog en de daarmee samenhangende ontregeling en inefficiëntie van de administratieve diensten in het Noorden van Sri Lanka. Zo was de communicatie met Noord-Sri Lanka inderdaad bijzonder moeilijk, laat staan dat van verzoeker verwacht kon worden om het bewijs leveren van het PLOTE-lidmaatschap van verzoekers neef in Jaffna.

4.3. De Raad stelt vast dat de cumulerende factoren die geleid hebben tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, door de kennis van de nieuwe gegevens niet worden ontkracht. Verzoeker had niet hoeven te liegen over *“zijn problemen met identiteitsdocumenten”*, de situatie in Noord-Sri Lanka was toen immers uiterst verontrustend en beantwoordde aan artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Ook de mogelijkheid tot (her)vestiging tijdens deze periode van de burgeroorlog van verzoeker als Tamil in zuidelijk Sri Lanka had evenmin kunnen overtuigen gezien zijn jarenlange

afwezigheid –vele jaren langer dan wat hij had verklaard–, zijn leeftijd en herkomst uit een *High Security zone* in Jaffna, het feit dat jonge mannen geregistreerd stonden bij de overheid en verzoeker een sociaal geëngageerd drukker was geweest. Niettegenstaande verzoekers onaanvaardbare handelwijze, kan niet worden gesteld dat *in casu* zijn paspoort en de bekendheid met verzoekers vroegere verblijf in Duitsland, een determinerende invloed had op de toekenning van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet voor Noord-Sri Lanka en artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet voor een mogelijke hervestiging in het Zuiden van Sri Lanka.

4.4. Het eerste en tweede onderdeel van het enige middel zijn gegrond.

5. Nopens artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de vreemdelingenwet

5.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen (RvS 28 juni 2011, nr. 214.220).

5.2. Gelet op artikel 48/5, § 3 tweede lid van de vreemdelingenwet dient de Raad het beroep *ex nunc* te toetsen rekening houdend met de algemene omstandigheden in Sri Lanka en met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het asielverzoek wordt genomen. Aldus dient te worden nagegaan of verzoeker desgevallend op basis van nieuwe gegevens aanspraak kan maken op internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en of hij nog steeds voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.3. Nopens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming

5.4. Bij aanvang dient te worden vastgesteld dat de Raad reeds heeft geoordeeld dat verzoeker niet individueel werd vervolgd in Sri Lanka (RvV 5 mei 2009, nr. 26.961). Verzoekers inmiddels bekendgemaakte identiteitsdocumenten bevestigen weliswaar zijn Tamil identiteit en herkomst uit Jaffna, Noord-Sri Lanka, maar in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, heeft hij niet aannemelijk gemaakt destijds onder de verdenking te staan van LTTE activiteiten. Verzoeker was wellicht geregistreerd bij zijn autoriteiten omwille van zijn leeftijd en specifieke herkomst uit een LTTE-gebied dat later in de oorlog, en op het tijdstip van de toekenning van de subsidiaire bescherming, een *High Security Zone* uitmaakte. Uit de neergelegde informatie kan echter niet blijken dat verzoeker hierdoor thans nog in de negatieve aandacht komt te staan van zijn autoriteiten. Verzoeker heeft evenmin informatie aangebracht over mogelijke banden van zijn vader en broer met de LTTE. Nochtans en in tegenstelling tot de situatie in 2008 en 2009, is communicatie met Noord-Sri Lanka opnieuw mogelijk en kon verzoeker *in concreto* aantonen “*dat de feiten m.b.t. zijn familie zich wel daadwerkelijk voordeden*”, wat hij nagelaten heeft te doen. Verzoeker draagt immers de bewijslast te meer nu hij voorheen, minstens in de tijd en dus in de chronologie van de oorlog, onjuiste verklaringen heeft afgelegd. Verder kon verzoeker Sri Lanka legaal uitreizen en heeft hij intussen met succes meerdere aanvragen ingediend voor het verkrijgen van een paspoort. Ook al stelt verzoeker dat hij in 1999 of 2000 een paspoort heeft verkregen via de ambassade in Duitsland en in 2008 via een derde in Colombo op voorleggen van een door hem ingevuld aanvraagformulier (zie CGVS-verhoor), dan nog dient te worden vastgesteld dat zijn autoriteiten steeds zonder problemen een paspoort hebben uitgereikt en hem aldus zonder problemen administratief hebben bijgestaan. Hieruit kan bezwaarlijk blijken dat verzoeker verdacht wordt van LTTE-lidmaatschap.

Het herhaaldelijk verkrijgen van identiteitsdocumenten bevestigt bijgevolg de conclusies van het arrest van de Raad (RvV 5 mei 2009, nr. 26.961). Immers werd niet aangenomen dat verzoeker een individuele vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 aantoonde zodat er evenmin redenen waren om aan te nemen dat verzoeker geen identiteitsdocumenten kon verkrijgen. Er zijn geen redenen om hierover thans anders te besluiten.

5.5. Zoals hoger gesteld kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus niet intrekken nu verzoekers identiteitsgegevens steeds correct waren en de achtergehouden informatie over het verblijf in Duitsland, *in casu* op de toekenning van de subsidiaire bescherming geen determinerende invloed had. Anderzijds stelt de bestreden beslissing "*Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum Seekers From Sri Lanka" (dd.5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op "LTTE". De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoog aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met "LTTE" in 'High Security Camps' blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming*".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in recente arresten van 20 januari 2011 (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08) de evolutie in Sri Lanka onderzocht na de uitspraak van NA. v. the United Kingdom van 17 July 2008, in het bijzonder na het beëindigen van het gewapend conflict in mei 2009 (zie onder meer in T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, §§ 36-66). Het Hof stelt vast dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM, noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM herbevestigde de positie ingenomen in het arrest NA t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (NAV 2008/27), benadrukt de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil en stelt dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan, maar dat het gewicht van risicofactoren zowel individueel als cumulatief dient te worden afgewogen.

5.6. Verzoeker toont aan dat hij als Tamil afkomstig is uit Noord-Sri Lanka. Echter, indien bepaalde factoren gedurende de oorlog tot een verhoogd risico konden leiden, dan is dit *in casu* thans niet langer het geval. De door verzoeker toegevoegde pagina's van het Nederlandse Algemeen ambtsbericht Sri Lanka van juni 2010 zijn niet strijdig met de bevindingen van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Immers wordt niet betwist dat de Sri Lankaanse autoriteiten bijzonder waakzaam blijven voor de mogelijke dreiging van het Tamil separatisme en sporadische geweldincidenten. *In casu* kan worden vastgesteld dat verzoeker geen individuele risicofactoren aantoonde, noch dat hij mogelijk nog in de negatieve aandacht staat van zijn autoriteiten. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat verzoekers familie evenmin problemen heeft. Verzoekers tweede broer woont nog steeds in Jaffna en ook verzoekers moeder "*reisde op en neer naar India voor medische behandeling, ze was er toen ook [in Chennai, India voor verzoekers huwelijk] , maar ze is nu weer teruggekeerd*" naar Sri Lanka (CGVS-verhoor p.4). Aldus dient tevens te worden vastgesteld dat ook de risicofactoren die tijdens de burgeroorlog tot de toekenning van subsidiaire bescherming hebben geleid en die naast verzoekers leeftijd en herkomst verbonden waren aan familiale omstandigheden, thans zowel individueel als cumulatief genomen niet meer tot een dergelijk besluit kunnen leiden.

5.7. Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de vreemdelingenwet dient te worden besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming. Er zijn evenmin redenen om aan te nemen dat verzoeker *ex nunc* wel in aanmerking zou komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.8. Het derde deel van het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK